

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

53. An habens Bullam Cruciatæ, si confiteatur nullam faciens mentionem reservatorum, adhuc definat reservatio? Et quid maximè de peccatis reservatis oblitis? Ex- p. 11. tr.2. & Misc. 2. res. 39.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76369)

absolueret ab ea sine satisfactione, peccaret mortaliter. Sed ipse Auila contrariam sententiam putat etiam probabilem.

RESOL. LIII.

An habens Bullam Cruciatæ, si confiteatur nullam faciens mentionem referuatorum, adhuc desinat reservationi?

Et quid maxime de peccatis reservatis oblitis? Ex p. II. tr. 2. & M. f. c. 2. Ref. 39.

§. 1. CASUS est practicabilis: nam confitetur quis durante Bulla sua peccata, & obliuiscitur referuatorum; expirat Bulla: an postea virtute illius iam transactæ possit à referuatis absolui, itavt reservatio fuerit ablata per illam examinamus. Possit, tradidi in superioribus disput. 23. à numero 25, vbi plures casus concernentes tractaui. Et huius sententiæ sunt Megalium 1. part. Sum. lib. 1. cap. 14. Molfesius, Nugnus, Reginaldus & Ludouicus à Cruce. Quod non solum intelligunt, quando penitens poscit à Confessario, vt ipsum absoluat à referuatis, si forte ea commisit, sed quando nullam facit mentionem referuatorum, nam quando id poscit, clarior & communior est assertio, & eam sectatur cum Patre Suario, & Bonacina, P. Franciscus Bardi in Bull. part. 2. tractat. 6. cap. 1. sect. 12. num. 106.

Sup. hoc in Ref. præterit. & in aliis Ref. §. & vers. eius primæ not.

2. Cæterum, quando penitens nullam facit mentionem referuatorum sequitur opinionem oppositam ipse Pater Bardi ibidem num. 103. Mouetur: quia absolutio eam efficaciam habet quam recipit ab intentione Confessarij; sed huius intentio neque explicitè, neque simpliciter tendit ad reservata, quippè nulla præcessit neque confusa noticia de referuatis, sed solum de non referuatis, & intentio absoluedi mensuratur à præcedenti noticia: ergo reservatio non tollitur à peccatis oblitis, & ignoratis.

3. Et nominatim contra me negatiuam sententiam docet Pater Bardi in Bulla Cruciatæ part. 2. tract. 6. cap. 1. sect. 12. quia absolutio cum eam efficaciam habeat, quam recipit ab intentione confessarij absoluedi, nequit operari ultra intentionem à qua procedit, proinde si intentio Sacerdotis, neque explicitè, neque implicitè se extendat ad peccata reservata reservatio nequam de sinere potest.

4. Sed dices, dum confessarius absolutionem confert virtute Bullæ, impossibile est vt saltem implicitè intentionem non habeat absoluedi quantum potest, atque adeo intentionem tollendi reservationem; si forte penitens innotatus peccatis reservatis inueniatur.

Respondeo, id non esse impossibile: quia si penitens in confessione nullum proponit casum reservatum, neque petit à confessario absolutionem generalem à referuatis ad cautelam, si forte in aliquod peccatum reservatum sit lapsus, de quo notitiam non habeat, nullus in confessario, & penitente reperitur actus, in quo saltem implicitè inuoluatur illa virtualis, & interpretatiua intentio, de qua supra egimus, & quæ ad minus esset necessaria ad tollendam reservationem ab oblitis, & ignoratis: quia voluntas absoluedi, vt sic, non includit voluntatem absoluedi à referuatis; & patet: quia si nulla neque particularis, neque generalis, & confusa præcessit cognitio referuatorum, sed solum noticia de illis peccatis non referuatis, quæ hic, & nunc penitens in confessione manifestat, voluntas, seu intentio absoluedi, quæ sequitur ex tali noticia, & ab illa mensuratur nequit esse voluntas, & intentio absoluedi à referuatis, atque adeo absolutio ista a perinde se habet, ac illa quæ impenderetur à Confessario

Confessario electo privilegio nostræ Bullæ Cruciatæ, confitetur peccata communia, & non confitetur peccatum reservatum quod habeat ex obliuione, iam tunc liber ab obligatione illius, vt deinceps iam esse commune peccatum, sine obligatione confitendi legitimo Confessario habente potestatem super reservatione. Sed hoc videtur absurdum. Ergo, &c. Et ita docet Valp. in 3. p. tom. 4. q. 9. art. 3. dub. 5. Suarez etiam in 1. p. tom. 1. disp. 7. sect. 4. n. 18. Bonacina de Sacram. disp. 5. q. 5. n. 1. & alij.

2. At, his minime suffragantibus, puto contrariam sententiam esse probabilem, & tutam in praxi. Et ita docet Coninch de Sacram. disp. 8. dub. 11. num. 98. vbi sic dicit: [Licet talis penitens explicitè non petat absolutionem referuatorum; confetur tamen interpretatiue peccata: quia venit ad Confessionem, vt quantum fieri potest, à peccatis omnibus liberetur. & si ei occurreret se habere aliqua peccata reservata, omnino deberet reservationem tolli: quare Confessarius confetur licet potest & consequenter tollere reservationem.] Ita Coninch. Et idem docet Molfesius in sum. tom. 1. disp. 7. cap. 21. n. 25. & specialiter contra Suarez dicit affirmat Nugnus in add. ad 3. p. tom. 2. quest. 9. art. 2. p. 2. adob. 4. cum Reginaldo in praxi, tom. 1. lib. 8. c. 7. n. 99. vbi ait: [Quod Suarez vult, peccata obliu non manent reservata, non procedit in Confessionibus ordinariis, quasi in eis sine vlla cogitatione casuum referuatorum, & inferior confiteatur, & superior det absolutionem: quod non puto necessarium tenendum in praxi, quæ ordinariè habet, vt penitentes, si non distinctè, saltem confusè de reservatione cogitet, eo animo confitens, vt per Sacerdotis absolutionem, quantum fieri potest, liberetur ab omni vinculo suorum peccatorum; eademque intentione Confessarius cum illo procedat vt iudicio est absolutio à censuris, quam solet sacramentali absolutioni præmittere.] Ita ille.

3. Et hanc sententiam ex parte docuit etiam Megalium in 1. lib. 1. c. 14. n. 7. quando videlicet, penitens confitens est coram illo Confessario, qui habebat potestatem super reservata ex privilegio concessio in fauorem ipsius penitens, vt prout fit in Iubileis, & Bulla Cruciatæ. Secus autem, quando confessus est coram illo Confessario, qui delegatam supra ipsa reservata iurisdictionem habebat, non ex privilegio in fauorem ipsius principaliter concessio; sed in fauorem Confessarij; vel, quia Summus Pontifex, vel Episcopus Penitentiariorum destinauerunt, qui à referuatis absoluedi possunt.

4. Sed sine vlla distinctione dicendum est, supra dicta peccata obliu non remanere amplius reservata. Et certe, vt bene obseruat Nugnus contra Suarez, ipsa solus posuit illam distinctionem: nam veteres Theologi omnes absolute, & simpliciter docent, à confessione peccata Confessario habenti potestatem ab omnibus absoluedi, tolli omnem reservationem eorum, quæ bona fide omisit. Et ita docent Syluester verb. conf. q. 1. quest. 4. Adrianus q. 4. de Confess. §. si petas circa Gabrielem in 4. disp. 17. q. 1. art. 3. dub. 2. sub fin. Angelus verb. Confessio, 1. numero 11. Rosella eod. verb. 2. num. 9. Hoc etiam docuerunt Nauarrus cap. 16. num. 13. Suarez a. conf. num. 7. Henriquez lib. 6. cap. 16. num. 5. & alij.

5. Notandum est tamen quod aduertit Auila de cens. p. 2. 7. disp. 3. dub. 9. concl. 2. in fin. quod si aliquis excommunicatus excommunicatione exigente satisfactionem partis, oblitus est confiteri hanc censuram, per generalem absolutionem, quæ datur ad cautelam, non manet absolutus à tali censura quia non est præsumendum, Confessorem velle absoluedi hanc excommunicationem, quæ, si à penitente manifestaretur, &

ANNE
Bonia
II. IV. V
III

festatio non habente iurisdictionem circa peccata referuata.

5. Sed his non obstantibus non recedo à sententia quam * docui, & quam me citato docet nominatim, contra Patrem Bardi Andreas Mendo in *Bulla Cruciatâ in Appendice cap. 27. num. 147.* Quia nullus est confessorius, qui non intendat absoluerè quantum potest; sed ille potest à referuatis: ergo ab eis ut potest, absoluit & tollit referuationem. Patet hoc; Nam inquit à Patre Bardi; Ille poenitens inculpabiliter oblitus referuatorum, verum dolorem generalem habens, manetne absolutus? Datur illi gratia iustificans? Non negabit; alias, quotidie plures peccati alicuius oblitii fructum Sacramenti poenitentiae non recipierent: ergo confessorius intendit absoluerè quantum potest, seu conferre medio Sacramento gratiam, quæ omnia peccata delet. Supponitur enim, non velle illum ex malitia non absoluerè ab aliquo peccato, id namque etiam posset malitiosè intèndere respectu peccatorum, quæ explicitè poenitens confitetur. Atamen hac malitiosa intentione seclusa, non mensuratur eius intentio notitiæ, quam tunc recipit; sic enim fieret, ut dum poenitentes frequentissimè peccatorum obliuiscantur, confessorius solum attendens ad audita peccata, non se extenderet quantum posset, ad alia peccata non audita, cum eorum, nec confusam notitiam habeat: Hæc enim non generatur ex auditione vnius respectu alterius.

6. Hinc dum confessorius excipit confessionem habentis Bullam, & eum absoluit, intendit sanè tollere referuationem à peccatis, si forè poenitens peccata referuata habeat, eorumque obliuiscatur. Nec est necesse confessorium id expressè intèndere: nam in illa intentione generali absoluedi, quantum potest continetur. Roboratur hoc ex valde visitata forma absoluedi, in qua apponitur. *In quantum possum, & tu indiges*, & licet hæc verba non exprimantur semper, datur intentio per illa significata.

7. Non nego tamen (opinionem amicissimi Patris Bardi esse probabilem, sicut ipse fatetur nostram non carere sua probabilitate, quam præter Mendo tuetur etiam nouissimè me citato Galleg. de Vera in *Bull. Cruciatâ cap. 9. claus. 9. dub...*

RESOL. LIV.

An virtute Cruciatâ possit quis absolui à casibus referuatis commissis post annum publicationis elapsum, si antea incipiat, & non perficiat confessionem?

Et quid de commissis ante annum publicationis elapsim? Ex parte 11. tractatu 2. & Miscel. 2. Ref. 55.

§. 1. **P**otest enim euenire ut aliquis incipiat confessionem in fine anni modo declarato; sed antequam illam perficiat labitur in casum referuatum post elapsum annum prioris Bullæ. Querimus an vi huius præcedentis Bullæ, sicuti potest absolui à peccatis patris intra annum, quorum causa dicitur pendens, ita etiam valeat absolutionem obtinere à peccato illo referuato, in quod post annum, durante tamen confessione, est lapsus?

2. Et affirmatiuam sententiam docuit Mendo in *Bulla Cruciatâ disp. 23. capit. 3. numero 28.* exemplo Iubilæi, ut in superiori Resolutione probabiliter diximus.

3. Sed Pater Bardi in *Bulla Cruciatâ part. 1. tractat. 2. capit. 6. sectio. 3. §. 4. numero 52.* prorsus ad-

Quæ hic est infra in tr. 4. Ref. 42. & in aliis eius annot.

hæret negatiuæ sententiæ, & opinionem affirmatiuam falsam putat, & assignat differentiam inter Iubileum, & Bullam Cruciatâ. Pro qua re supponendum est, hæc duo inter se differre videlicet, opera præscripta esse temporè determinato alligata, & ius consequendi fructum esse pariter affixum definito temporè. In Iubileo autem habetur primum, & non secundum, ut patet ex ipso diplomate; & quo ad primum est manifestum ex textu; quia opera, quæ iniunguntur, solent alligari vni, aut alteri sequenti hebdomadæ, & quo ad secundum aio, ius consequendi fructum Iubilæi non esse alligatum; nunquam enim restrictio, aut alligatio quoad priuilegium apponi consuetum, est in ipso diplomate Iubilæi; & idè licet aliquis non præstans opera iniuncta in illa hebdomada designata vtiliter, quoad consecutionem Iubilæi, ea apponat hebdomada clapsa; tamen si intra eam hebdomadam apponat prædicta opera, ius ad effectum Iubilæi semper remanebit in ipso poenitente. Secus res se habet in Bulla Cruciatâ; quia tum opera, tum ius ad fructum Bullæ, est affixum temporè determinato, nempe anno promulgationis proinde contracto, & facta alterius Bullæ promulgatione, prior Bulla totam amittit efficaciam. Et hoc declaratur in ipsomet contextu, in quo Pontifex & Commissarius expressè in §. 19. sic habent, Item declarant, quod expirante anno, omnes prædictæ facultates, gratiæ, & indulta expirant, tantumque poterunt causæ pendentes ad finem perducì. Ex quibus patet discriminè inter Iubileum, & Bullam Cruciatâ in ordine ad consequendum fructum transacto tempore præfixo, quo ambo diplomata durant; hoc autem discrimen non aduertens recentior ille, vtraque pro vno habuit, & eandem Iubilæi & Cruciatæ rationem esse existimauit.

4. Sed si quis inquirat causam huius differentiae; dicimus, inmediate esse voluntatem Pontificis: nam cum vtrumque priuilegium ab ipso liberè, & gratuito emanet sub diuersa forma vtrumque concedere voluit; atamen non sine aliquo congruo fundamento: ideo enim statuit omnes gratias, & facultates Cruciatæ clapsò anno promulgationis, expirare; quia singulis annis publicatur noua Bulla, & idè si duraret ius vtendi veteri Bulla impediret efficaciam subsequenti Bullæ. Hæc autem ratio non militat in Iubileo, qui non conceditur singulis annis, sed raro, & gratiæ concessæ per ipsum Iubileum sunt tantum tres, nempe, absolutio à referuatis; commutatio vectorum, & indulgentia, quæ non habet tractum successiuum, sicuti habent facultates concessæ per Cruciatam quæ sunt plures, & non finiuntur vnico actu, ut sunt indulgentiæ acquirendæ quolibet die, commestio ciborum prohibitorum, absolutio à casibus Episcopo referuatis toties quoties, & quædam aliæ similes; proinde ne vna Bulla quoad vsum alteram impediret, valde conueniens fuit, ut transacto anno promulgationis, & adueniente noua Bulla, expiraret antiqua quoad omnes facultates, & gratias, quæ per ipsam concedebantur. Et hæc omnia docet Bardi loco citato.

5. Verùm postea idem Pater Mendo in *Appendice Bullæ Cruciatæ disp. 1. capit. 16. num. 60.* sententiam, quam olim docuerat, iterum docet, & nominatim contra Patrem Bardi respicit differentiam inter Iubileum, & Bullam, quia ait ipse, ius consequendi fructum ex Iubileo extraordinario, ut pote radicatum in ipso, acquiritur, durante Iubileo, etiam postea fructus obtineatur: ergo eodem modo alligatum est ius in Iubileo ac in Bulla; sicut etiam virtute Bullæ fatetur Pater Bardi, posse fructum absolutionis obtineri ea transacta; quare ius in vtroque est alligatum temporè, secus consecutio ipsius fructus, quæ dari potest & post Iubileum,